

Arrest

nr. 87 652 van 14 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 mei 2012, houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, heeft op 27 april 2011 een eerste asielaanvraag bij de Belgische overheden ingediend.

1.2. Op 26 oktober 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 73.210 van 13 januari 2012 heeft de Raad aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.3. Op 26 april 2012 diende de verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 15 mei 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Het betreft de bij huidige beroep bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

*“Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten M.(...)A.(...) K.(...)
geboren te Khasavyurt, op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn: Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 26/04/2012 (2)*

*Overwegende dat betrokkene op 27/04/2011 en eerste asielaanvraag indiende die op 17/01/2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 26/04/2012 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene twee convocaties van de politie van Khasav-Yurt voorlegt. Overwegende dat er op de oproepingsbrieven geen datum van uitgifte vermeld is. Overwegende dat betrokkene beweert dat iemand voor hem deze documenten zou meegebracht hebben. Overwegende dat het bijgevolg heel onduidelijk is hoe en wanneer betrokkene deze documenten in zijn bezit heeft gekregen. Overwegende dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) in haar beslissing dd 26/10/2011 oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van betrokkene ondermijnd werd en dit op basis van het geheel van vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden. Overwegende dat de RVV in haar arrest van 17/01/2012 het CGVS volgde in deze beslissing. Overwegende dat in het arrest van de RVV staat dat er pas bewijskracht aan een document kan worden ontleend indien dit ondersteund wordt door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen. Overwegende dat de documenten die betrokkene voorlegt in net kader van zijn huidige asielaanvraag niet van die aard zijn dat ze de beslissing inzake de vorige asielaanvraag in positieve zin zou kunnen wijzigen daar betrokkene op geen enkele manier kan aantonen hoe en wanneer deze documenten in zijn bezit zouden gekomen zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart via een vriend vernomen te hebben dat de situatie in zijn land van herkomst nog steeds onveilig is. Overwegende dat betrokkene louter uitgaat van wat hij van een vriend zou vernomen hebben. Overwegende dat betrokkene zich louter baseert op vermoedens en veronderstellingen. Overwegende dat betrokkene verder ingaat op zijn gezondheidsproblemen. Overwegende dat medische problemen geen enkel verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.
De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.*

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 25/01/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen...”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Hij citeert de motivering van de bestreden beslissing en werkt het middel verder als volgt uit:

“Aangezien de Wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat:

“Art. 2.

De administratieve akten van de administratieve overheid bedoeld door het artikel een moeten het voorwerp uitmaken van een formele motivatie.

Art. 3.

De geëiste motivatie bestaat uit de aanduiding, in de akte, van de consideratie in rechten en feiten die ten gronde zijn van de beslissing.

Ze moet adequaat zijn”;

Dat krachtens deze schikkingen, een administratieve akte dus onwettelijk is indien hij niet formeel gemotiveerd is of indien hij geen ten gronde pertinente motieven inhoudt, die vast staan en aanvaardbaar zijn;

Dat het, het geval is van de betwiste beslissing en dat wegens diverse punten;

Dat de motivatie van de ondernomen beslissing zich steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden;

Dat bijgevolg de ongeschikte motivatie van de betwistbare beslissing vormend is van de overtreding van een fundamenteel en absoluut recht van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden waaraan de tegenpartij niettemin meer dan als Staat wordt gehouden.

Zij is zelfs de eerste die bij haar beschikkingen betrokken is geweest;

Aangezien dat de tegenpartij niet schijnt om de persoonlijke situatie van de verzoekende partij te hebben bestudeerd;

Dat de verzoekende partij heeft besloten om een tweede asiëlverzoek in te dienen ten gevolge van inlichtingen en documenten die hij heeft verkregen;

Dat hij ze wilde naar voren brengen voor het Commissariaat generaal van Vluchtelingen en staatlozen;

Dan heeft de Dienst van Vreemdelingenzaken de tijd aan de verzoekende partij overgelaten om naar voren te brengen zijn argumenten voor de bevoegde instantie.;

Gezien dat de verzoekende partij twee bewezen brengt die hij niet voor had kunnen leveren;

Dat deze oproepingbrieven goed aantonen dat hij problemen met de overheid van zijn herkomstland blijft hebben;

Dat hij geen verklaring wat deze oproepingbrieven betreft heeft kunnen geven aangezien hij een bijlage 13 quater heeft ontvangen;

Dat de verzoekende partij hem eveneens wordt verweten om het persoonlijke karakter van zijn problematiek niet te kunnen aantonen;

Dat echter hij heeft voorgelegd oproepingbrieven die hem persoonlijk zijn geadresseerd;

Dat er erin wordt vermeld dat hij als verdachte persoon wordt opgeroepen;

Dat de beslissing betwist verwijt dat hij die er geen enkele datum op het document wordt vermeld;

Dat echter het mogelijk is om bij de lezing van het eerste document te beseffen dat hij zich 15.01.2012 als verdachte moet aanbieden;

Dat in de tweede bijeenroeping, hij zich 20.02.2012 ter ondervraging moet aanbieden;

Dat het dus verkeerd is te verzekeren dat geen enkele datum op dit documenten wordt vermeld;

Dat het redelijk is te veronderstellen dat de verzoekende partij ze niet heeft kunnen verkrijgen voor het eind van zijn eerste asielaanvraag;

Aangezien dat hij hem eveneens het gebrek aan geloofwaardigheid van zijn eerste asielaanvraag wordt verweten;

Dat het tweede asielaanvraag niet op dezelfde motieven is gebaseerd;

Dat het gebrek aan geloofwaardigheid van zijn eerste asielaanvraag geen goede redenen is om zijn nieuwe asielaanvraag niet te kunnen onderzoeken;

Dat bijgevolg, hij niet hem in verband met zijn tweede asielaanvraag verweten kan worden;

Dat er een overduidelijke schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 is”

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, gesteld dat de verzoeker "geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure" en dat hij "geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980". De bestreden beslissing bespreekt hiertoe alle gegevens die de verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag heeft aangehaald als zijnde "nieuwe gegevens", met name de twee convocaties van de politie van Khasav-Yurt en verzoekers verklaring dat hij van een vriend vernomen heeft dat de situatie in zijn land van herkomst nog steeds onveilig is.

De verzoeker, die in het middel onder meer kritiek uitoefent op de overwegingen uit de bestreden beslissing omtrent de convocaties, is onmiskenbaar op de hoogte van de concrete motieven van de bestreden beslissing. In elk geval maakt de verzoeker niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De verzoeker maakt de schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, dan ook niet aannemelijk.

3.3. Aangezien de verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Vooreerst wenst de Raad te benadrukken dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, wordt de schending van de materiële motiveringsplicht onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.4. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die de verzoeker bij zijn asielaanvraag van 26 april 2012 als nieuwe elementen heeft aangebracht, en daaropvolgend besluit dat de verzoeker *“geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure”* en dat hij *“geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”*.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag twee convocaties bijbracht van de politie van de regio Khasav-Yurt, de eerste convocatie vermeldt dat de verzoeker zich op 15 januari 2012 moet aanbieden als verdachte persoon en de tweede convocatie vermeldt dat hij zich op 20 februari 2012 moet aanbieden ter ondervraging. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag werd uitgenodigd voor een interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit interview vond plaats op 2 april 2012 en een transcriptie ervan bevindt zich in het administratief dossier. Uit dit verslag blijkt genoegzaam dat aan de verzoeker de mogelijkheid werd geboden om nadere verklaringen af te leggen aangaande zijn tweede asielaanvraag, aan de verzoeker werd immers nadrukkelijk de vraag gesteld *“welke zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag?”*. De verklaringen die de verzoeker in antwoord op deze vraag aflegde, zijn uitdrukkelijk in het verslag opgenomen waarna de verzoeker het verslag ondertekende. Het argument van de verzoeker dat *“hij geen verklaring wat deze oproepingbrieven betreft heeft kunnen geven aangezien hij een bijlage 13 quater heeft ontvangen”* is dan ook in tegenspraak met de stukken van het administratief dossier. Deze kritiek van de verzoeker is bijgevolg niet gegrond.

Waar de verzoeker betoogt dat *“de tegenpartij niet schijnt om de persoonlijke situatie van de verzoekende partij te hebben bestudeerd”* merkt de Raad op dat dit een blote bewering betreft waarbij de verzoeker nalaat om in concreto aan te duiden welke elementen in het kader van de beoordeling of er al dan niet nieuwe gegevens aanwezig zijn in zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet niet door de verweerder werden onderzocht.

Voorts stelt de Raad vast dat de stelling van de verzoeker dat hem in de bestreden beslissing wordt verweten dat hij het persoonlijke karakter van zijn problematiek niet heeft kunnen aantonen, klaarblijkelijk berust op een foutieve lezing van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing bevat immers nergens - expliciet noch impliciet - dergelijke overweging. De kritiek die de verzoeker hieromtrent uit is niet gericht tegen de bestreden beslissing en is dan ook niet dienstig.

De verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing hem verwijt dat er geen enkele datum op de oproepingsbrieven wordt vermeld. In de bestreden beslissing wordt immers duidelijk geoordeeld wordt dat *“er op de oproepingsbrieven geen datum van uitgifte is vermeld”*. Uit de stukken van het administratief dossier, waaraan een kopie is toegevoegd van beide oproepingsbrieven, blijkt inderdaad dat de ene oproepingsbrief vermeldt dat de verzoeker wordt uitgenodigd voor een ondervraging op 20 februari 2012 en dat op de andere oproepingsbrief vermeld staat dat de verzoeker zich op 15 januari 2012 dient aan te bieden als verdachte. Door hierop te wijzen, weerlegt de verzoeker echter niet dat op deze oproepingsbrieven geen datum van uitgifte is vermeld, zoals door de verweerder werd geoordeeld. De oproepingsbrieven vermelden dus wel een datum waarop de verzoeker zich dient aan te bieden, doch zijn zelf niet gedateerd. Bovendien gaat de verzoeker er aan voorbij dat in de bestreden beslissing tevens werd geoordeeld dat de verzoeker *“beweert dat iemand voor hem deze documenten zou meegebracht hebben”, “dat het bijgevolg heel onduidelijk is hoe en wanneer betrokkene deze documenten in het bezit heeft gekregen”* en *“dat de documenten die de betrokkene voorlegt in kader van zijn huidige asielaanvraag niet van aard zijn dat zij de beslissing inzake de vorige asielaanvraag in positieve zin zou kunnen wijzigen daar betrokkene op geen enkele manier kan aantonen hoe en wanneer deze documenten in zijn bezit zouden zijn gekomen.”* De overweging dat op de oproepingsbrieven geen datum van uitgifte staat vermeld, vindt steun in de stukken van het administratief dossier dat een kopie van de desbetreffende oproepingsbrieven bevat alsook een door de verzoeker ondertekend ontvangstbewijs d.d. 27 april 2012 waarop onder de rubriek *“beschrijving van het document”* voor beide oproepingsbrieven duidelijk wordt vermeld *“geen nummer vermeld, geen datum van afgifte vermeld”*. De verzoeker, die niet betwist dat hij zeer onduidelijk is geweest over de wijze waarop en het tijdstip waarop hij de oproepingsbrieven in het bezit heeft gekregen en die hieromtrent ook in het kader van het onderhavige beroep niet de minste uitleg verschaft noch enig concreet gegeven bijbrengt, kan dan ook niet worden gevolgd in zijn loutere bewering *“dat het redelijk is te veronderstellen dat hij deze brieven niet heeft kunnen verkrijgen voor het eind van zijn eerste asielaanvraag”*. Bovendien blijkt uit de transcriptie van het interview van 27 april 2012 dat de verzoeker omtrent deze oproepingsbrieven louter het volgende verklaarde *“iemand heeft ze meegebracht per auto”*, zodat het niet onredelijk is van de verweerder om te oordelen dat de verzoeker heel onduidelijk is over hoe en wanneer hij de brieven heeft verkregen. Van dergelijke ongedateerde documenten die gepaard gaan met onduidelijke verklaringen omtrent de wijze waarop en het tijdstip waarop ze zijn verkregen, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hij deze documenten niet kon verkrijgen voor de laatste nuttige fase in de eerste asielprocedure, met name de terechtzitting op de Raad op 12 januari 2012. Bovendien stelt de verzoeker in zijn betoog enkel dat de eerste oproepingsbrief een oproeping als verdachte betreft en dat de tweede oproepingsbrief vermeldt dat hij zich ter ondervraging moet aanbieden, hij geeft echter niet aan op grond van welke feiten hij werd verdacht of zich moest aanbieden. De feiten die aan de grondslag liggen van de oproepingsbrieven worden door de verzoeker niet in het minst geduid. De verzoeker toont dan ook geenszins aan dat de oproepingsbrieven betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen, zodat de verweerder ter zake naar recht en redelijkheid kon besluiten dat de verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure.

Waar de verzoeker argumenteert dat de ongeloofwaardigheid van zijn eerste asielaanvraag hem in het kader van zijn tweede asielaanvraag niet kan worden verweten en dat dit gegeven geen goede reden is om zijn nieuwe asielaanvraag niet te onderzoeken, stelt de Raad vast dat niet blijkt dat de verweerder verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging heeft genomen omwille van het loutere feit dat zijn eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden. Voor zover de verzoeker zich richt tegen de in de bestreden beslissing vervatte vermelding *“Overwegende dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) in haar beslissing dd 26/10/2011 oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas van betrokkene ondermijnd werd en dit op basis van het geheel van vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden. Overwegende dat de RVV in haar arrest van 17/01/2012 het CGVS volgde in deze beslissing. Overwegende dat in het arrest van de RVV staat dat er pas bewijskracht aan een document kan worden ontleed indien dit ondersteund wordt door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen.”*, wijst de Raad erop dat deze overwegingen in casu ten overvloede zijn gegeven. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat de ongeloofwaardigheid van de eerste asielaanvraag geen motief – laat staan een determinerend motief - vormt voor het niet in overweging nemen van de tweede asielaanvraag van de verzoeker. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de tweede asielaanvraag niet in overweging wordt genomen omdat de verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure en hij geen

nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De overwegingen die betrekking hebben op de ongeloofwaardigheid van de eerste asielaanvraag vormen een overtollig motief bij de beoordeling van de oproepingsbrieven die de verzoeker had overgemaakt ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag. Immers blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat er andere draagkrachtige motieven worden aangewend om de oproepingsbrieven niet als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet te beschouwen. Met name wordt geoordeeld *“dat er op de oproepingsbrieven geen datum van uitgifte vermeld is”, dat “betrokkene beweert dat iemand voor hem deze documenten zou meegebracht hebben”, dat “het bijgevolg heel onduidelijk is hoe en wanneer betrokkene deze documenten in zijn bezit heeft gekregen” en dat “de documenten die betrokkene voorlegt in het kader van zijn huidige asielaanvraag niet van die aard zijn dat ze de beslissing inzake de vorige asielaanvraag in positieve zin zou kunnen wijzigen daar betrokkene op geen enkele manier kan aantonen hoe en wanneer deze documenten in zijn bezit zouden gekomen zijn”*. Het is dan ook duidelijk dat de in diezelfde paragraaf weergegeven verwijzing naar de beslissing van de commissaris-generaal en het arrest van de Raad die beide besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers eerste asielaanvraag geen motief vormt om de oproepingsbrieven niet als nieuwe gegevens te beschouwen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, minstens is het duidelijk dat er voor het niet weerhouden van de oproepingsbrieven andere draagkrachtige motieven worden aangewend waarvan bovendien uit de hierboven gegeven bespreking blijkt dat deze motieven naar recht en redelijkheid verantwoord zijn dat de oproepingsbrieven niet als nieuw gegeven worden weerhouden. Verder wordt in de bestreden beslissing ook ingegaan op de verklaringen van de verzoeker dat hij van een vriend zou vernomen hebben dat de situatie in zijn land van herkomst nog steeds onveilig is alsook op de door de verzoeker aangekaarte medische problematiek. Omtrent de verklaringen wordt geoordeeld dat *“dat betrokkene louter uitgaat van wat hij van een vriend zou vernomen hebben (...) dat betrokkene zich louter baseert op vermoedens en veronderstellingen”* terwijl over de medische problematiek van de verzoeker vermeld wordt *“dat medische problemen geen enkel verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie”*. De verzoeker kan bijgevolg niet worden gevolgd waar hij stelt dat zijn tweede asielaanvraag niet werd onderzocht omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn eerste asielaanvraag. De kritiek van de verzoeker is niet dienstig.

De verzoeker toont met zijn betoog dan ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van zijn tweede asielaanvraag is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat zijn tweede asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de schending van de materiële motiveringsplicht niet is aangetoond.

3.5. Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. BEERNAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

C. DE GROOTE